

[Ministeren for Grønland.]

for tiden vil undvære i Grønland. Det er ikke mere end ca. 15 pct., der er beskæftiget inden for administrationen i egentlig forstand. Dernæst vil jeg gerne oplyse, at GTO i år er begyndt at pålægge de udsendte entreprenører at anvende en vis mængde lokal arbejdskraft i deres entrepriser.

Så beskæftigede det ærede medlem sig meget med lokaliseringspolitikken, som er et af de store principielle spørgsmål, og som det også havde været godt om vi havde haft lidt mere tid til at tale ud om. Jeg har givet en begrundelse for det synspunkt, som jeg har, at man er nødt til i en vis udstrækning, om end ikke for hurtigt, at føre lokaliseringsringene videre, og som særligt egnede byer for en tilflytning har vi peget på de fire såkaldte åbenvandsbyer, hvorfra der var mulighed for helårsfiskeri og derfor for stabil beskæftigelse. Hovedparten af investeringerne i Grønland i disse år — mellem 50 og 60 pct. — er da også placeret i åbenvandsområdet.

Jeg kan udmærket se alle de ræsonnementer, der kan gøres gældende med hensyn til det ubehagelige, måske endda personligt smertefulde, der følger med en omstilling, men nu er det jo forkert at tro, at der slet ikke investeres i byggerne. I mange af distrikterne gennemføres et ret omfattende boligprogram, og for så vidt angår fiskeribyggerne, er der i det forløbne år gennemført et begrænset skole- og boligbyggeri m. v. i de 10-15 bygder, som man anser for at have særlig levekraft. Det er altså ikke sådan, at man i og for sig går over i en meget rabiart flytning af folk eller tilskyndelse til folk til at flytte til de store byer fra de små under alle forhold.

Jeg forstod, at det ærede medlem hr. Rosing — han brugte ikke udtrykket enig med eller tilfreds med — med nogen tilfredshed så hen til de systemer, man anvender i Sovjetunionen og vel også i Canada med hensyn til behandlingen af de to folkegrupper, når det drejede sig om lønnen. Det var vel egentlig en bemærkning, der kom i forbindelse med diskussionen om den større løn, som udsendte får i forhold til hjemmebefolkningen. Han er her ganske uenig med landsrådet, og jeg vægrer mig alligevel ved at tro, at det ærede medlem ønsker samme vilkår for grønlanderne, som befolkningen i disse

andre landes arktiske områder lever under. Et nærmere kendskab til det forhold vil nok få det ærede medlem til at sige: nej, så foretrækker jeg alligevel det forhold, vi har her imellem Grønland og Danmark.

Så vil jeg gerne, inden denne debat afsluttes, sige, at jeg beklager meget stærkt, at det ærede medlem hr. Knud Hertling åbenbart har besluttet sig til en tone i Grønlandspolitikken og til at fremføre synspunkter, som er helt nye i forhold til vor tradition og sædvane. Jeg opfattede det som en ny linje, der tyder på, at det ærede medlem er ved at gå væk fra forsøgene på at klare disse ting i enighed og over i et modsætningsforhold til samtlige partier her i det høje ting, muligvis som følge af, at det ærede medlem nu har dannet sit eget parti i Grønland og ikke synes at vige tilbage for at gøre Grønlandspolitikken til kastebold for partipolitiske kunster.

Det er meget begrænset, hvad jeg har sagt om konfliktstoffet, det er fuldstændig rigtigt. Det skyldes bl. a., at der faktisk, i det mindste her i folketinget, i mindre grad naturligvis i pressen og i debatter andre steder, i virkeligheden ikke har været tale om egentlige konflikter med hensyn til Grønlandspolitikken, og også, at på de områder, hvor det ærede medlem måske ønskede ændringer, er det tvivlsomt, om jeg ville være enig med ham eller være i stand til at fremsætte forslag, som han ville finde tilstrækkeligt positive. Jeg synes da også, at der stort set har været en enighed i det høje ting, der som regel da har omfattet det ærede medlem. I alt fald ville det jo ikke være kommet bag på os, at det ærede medlem nu fører så stærk en tale, hvis det var noget sædvanligt. Der ligger altså en ændring her, og jeg er bange for, at det indvarsler en beklagelig udvikling i folketingets behandling af tingene.

Må jeg lige sige, at med hensyn til modsætningsforholdet mellem Grønlandsministeren og fiskeriministeren er det nu engang ikke anderledes, end at både Grønlandsministeren og fiskeriministeren har den funktion, også i laksituationen, at administrere det, som regeringen beslutter. Derfor ville, hvis det havde været to forskellige personer, disse personer stadig have måttet være enige, fordi de jo også i så fald var nødt til at følge regeringens direktiver med hensyn